

zonder gedachten, de tijd bestond niet meer. Totdat ze opnieuw zichzelf wist, in den leegen dag, dien ze leven moest.

Toen ze in de huiskamer kwam, zaten haar moeder en Greet nog aan de ontbijttafel. Ze zaten graag langzaam te eten en te praten onderwijl, ze dronken veel koppen thee en aten kleine beschuitjes. Gewoonlijk was Ina gelijk met hen, en dan drong ze er op aan, dat de tafel ontruimd zou worden voor haar werk. Ze was costumnaaister; „coupeuse”, zei mevrouw van West altijd. Omdat Greet, met haar heldere hoofd, wilde studeeren, hoopten de ouders dat Ina, wanneer ze van school afkwam, zelf haar brood zou gaan verdienen. De moeder sprak van een „net kantoor”, maar Ina had gezegd: naaien is het eenige wat ik kan. Ze hield van japonnen ontwerpen, ze kon uit haar hoofd een kraag knippen met lapellen, en een mouw met een schouderstuk eraan. Graag keek ze naar oude modeprenten, stelde zichzelf de opgaaf alle deelen van zoo'n nauw-aansluitend corsage of hoepelwijden rok in projectie te teekenen. — Ina studeert, zei Greet dan licht spottend. Maar Ina begon al gauw te verdienen. Ze begreep heel goed dat ze haar kracht moest zoeken in het snel en feilloos snijden van de stof, — ze wilde het zoover brengen, dat ze haar japonnen afleverde zonder eenmaal te hebben gepast. Zelf nam ze haar klanten de maat, zorgvuldig, kende ook de vaste maatverhoudingen van het menschelijk lichaam. Greet noemde het spottend: wetenschappelijk naaien, maar in haar hart had ze een kleine bewondering voor het zusje.

Toen Ina nu binnenkwam, herinnerde ze zich dat Greet den vorigen avond vriendelijk voor haar geweest was, dat ze haar zelfs goênacht had gekust, wat ze gewoonlijk niet deed. Ze probeerde met een gewone stem te groeten, zei toch meteen: Hè, waarom is de tafel niet afgeruimd?

— Maar kind, je hebt nog niet ontbeten.

— U weet wel dat ik niets wil, als het zoo laat is; om tien uur komt er iemand passen.

— Je kunt toch vóór gaan zitten, zei de moeder weer. „Voor” was de salon, een zonloos, kil vertrek, waar rood-pluchen stoelen stonden, en zware flappen hingen boven de wijnroode overgordijnen. Toen Ina in de vijfde klasse van de Burgerschool zat, had ze eens een tentoonstelling bezocht van interieurkunst. Daar had ze een kamer gezien als deze salon, misschien alleen een beetje sjofeler en stoffiger. In de deuropening hing een groot bord, waarop stond: „Zoo niet”! en daaronder zat rustig, stil-gnuivend, een oude jood op een van de pluchen stoelen, en op de roode tafel had hij een kaart gelegd: „Dit alles is te koop bij Mozes Levie”. Ina had in de kamer nauwelijks rondgekeken, ze kende het alles te goed; — de leeraar, die haar klas begeleidde, ging iets zeggen. Ze schaamde zich, dorst niet te luisteren.

Nu was het haar onmogelijk in den salon te zitten werken. Ze moest